

som ere fremkomne fra Ministeriet, i alt væsentligt; men Tidspunktet for mig til at udtale mig nærmere om dem, mener jeg ikke er kommet endnu. Med Hensyn til det Spørgsmaal, som den fungerende Ordfører (S. Holm), har rejst, og med Hensyn til hvilket han udtalte sig efter min første Bemærkning, og som ogsaa det ærede Medlem fra Storeheddinge (S. Scabeniuss), har udtalt sig om, nemlig den Sum, der er bevilget under Nr. 117 som Tillæg til Ministeriets Medhjælpssum, der gentager jeg, at det forholdes sig saaledes, at jeg ikke kan opfylde den Forudsætning, som Udvalget har udtalt, nemlig for denne Sum baade at fremkaffe de paa samlet Haand udførte Anmærkninger til Finansloven og det hele finansielle Arbejde for Ministeren, og tillige det Arbejde, som i Medfør af Loven 1891 om Skolelæreres Enters Forførgelse skal udføres af Ministeriet med Hensyn til Tilshnet. Jeg kan det ikke, fordi det ikke kan samles paa en Haand, og hvis det ikke kan samles paa en Haand, vil det sidste Arbejde, det, som hører til at føre Tilshn med Lærereenters Forførgelse, tage de 1,400 Kr. Det har været anvendt, fra Lovens udkom, indtil nu aarlig, og mindre kan det ikke gøres for, thi dette Arbejde har en meget omfattende Karakter. Men naar det er Tilfældet, vil der kun blive 200 Kr. af denne Bevilling tilbage til det Arbejde, som jeg i Overensstemmelse med Finansudvalget har ment det onskeligt at foretage; det vil jeg ikke kunne saa det udført for; derfor er det mit Ønske, at Tinget vil bevilge Summen paa Forslag Nr. 117 til det Arbejde, der er foreslaaet, og saa overlade til mig at lade det andet Arbejde, som skal udføres, udføre paa samme Maade som hidtil, nemlig saaledes, at Udgiften afholdes af ministerielle Kontorudgifter, og saa maa der naturligvis, hvis denne Konto overskrides af andre Grunde, søges en Bevilling paa Tillægsbevillingsloven.

Jeg tiltræder den Bemærkning af den ærede fungerende Ordfører, at, hvor man er enig om Resultatet, bør man ikke diskutere for meget om Motiver, og det er en Selvfølge, at mine Motiver til at indstille fhv. Seminarielærer Guldbransen ikke er alles Motiver — andre kunne have andre Motiver, det kan jeg saa godt forstaa. Hovedsagen er, at der tilvejebringes Enighed, og jeg haaber, at Tinget vil slutte sig dertil. Jeg skal nærmere omtale de Bevillinger, som ere søgte paa Nr. 124 og 125 til residerende Kapellaner ved de to Seminarier. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes det skulde være i Strid med Loven om Seminarierne. Det er ikke en af de to Veje, som Seminarieloven for-

udsætter; men der er ikke noget i Vejen for, at man senere kan faa optaget og faa Sanktion paa en tredje Udvej, naar denne synes hensigtsmæssig. Det synes hensigtsmæssigt fra alle Sider, at jeg har fundet den Udvej, der kan benyttes, hvor der er Grund til ikke at sondre Seminarieforstander- og Sognepræsteembedet fra hinanden, og hvor man ellers vilde være henvist til at gaa den i Loven nævnte Vej, nemlig at ansætte en personel Kapellan, hvilket har visse Ulemper for Menighedene, som de paagældende Seminarieforstandere ønske afhjulpne. Det er blot en Udvej i disse Tilfælde, som her er foreslaaet, og det hindrer paa ingen Maade, at man under andre Forhold kunde komme til en anden Løsning. Hvis en ny Seminarieforstander ikke ønsker en residerende Kapellan, vil der være den Udvej, at lade den residerende Kapellan forsvinde og lade Sognepræsten blive tilbage som selvstændig Mand, uden at det kan blive nogen Hindring. Men naar man har Betænkeligheder ved Forslaget, er der en Udvej, som jeg, skønt den ikke er fuldstændig fyldestgørende, nogenlunde kan lade mig nøje med, og som er den af det ærede Medlem fra Odense Amts 5te Valgkreds antydede, nemlig at de personelle Kapellaner lønnes med et højere Beløb end det, som staar i Seminarieloven. Der kunde altsaa navnlig med 2,600 Kr. til Kapellanen i Stedet for 1,600 Kr. i alt kald tilnærmelsesvis nok opnaas, at der ikke blev den hyppige Skiften, som er en Ulempe for Menighederne.

Siden jeg omtaler denne Post, kan jeg ikke undgaa her at erkende mig noget krænkset ved en Ytring, som det ærede Medlem for Odense Amts 3dje Valgkreds (Berntsen) kom med. Han udtalte temmelig skarpt — jeg kalder det et Angreb paa mig — den almindelige Sagttagelse, at jeg ikke havde udført de Love, som under min Resjort vare komne i forrige Samling, i Overensstemmelse med deres Indhold og den Tante, hvort de vare givne. Det er en haard, maaste den haardeste Sigtelse, der kan reises mod en Minister; men jeg paastaar, at den er uretfærdig, særlig hvad denne Lov angaar. Jeg skal berøre de andre Punkter senere, men særlig hvad denne Lov angaar, saa giver Lovens Ministeren Besøjselse til at vælge den ene eller den anden Vej; der er Frihed i den Retning, og saa kan det dog ikke være en Dabel med Hensyn til Lovens Benyttelse, naar Ministeren gør Brug af denne Frihed og ikke binder sig til at følge den Vej, som det synes, at det ærede Medlem havde mere Sympati for. Jeg har benyttet denne Frihed efter de givne Omstændigheder;